

Sygnatura akt VI Ka 158/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **14 maja 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski

Protokolant Monika Dąbek

przy udziale Marcina Bąka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w T.

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2019 r.

sprawy **M. S.** ur. (...) w K.

syna E. i E.

oskarżonego art. 286§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 20 grudnia 2018 r. sygnatura akt VI K 896/18

na mocy art. 437 kpk i art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach do ponownego rozpoznania.

VI Ka 158/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem z dnia 20 grudnia 2018 r. w sprawie o sygnaturze akt VI K 896/18 orzekł w sprawie **M. S.**, oskarżonego o to, że:

I. w dniu 29 kwietnia 2013r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc właścicielem firmy (...) z siedzibą w P. doprowadził A. R. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 1438 zł w postaci pieniędzy tytułem sprzedaży mu polisy (...) o nr (...) w(...) z siedzibą w W. poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania poprzez brak uiszczenia I raty składki w w/w towarzystwie ubezpieczeniowym pobranej od pokrzywdzonego, na szkodę A. R., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazanym w okresie ostatnich 5 lat wyrokiem za przestępstwa podobne i na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 12 maja 2014 roku sygn. akt II K 123/13 odbył karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 13 kwietnia 2015 roku do 27 kwietnia 2015 roku oraz w okresie od 27 kwietnia 2015 roku do 13 października 2015 roku.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

II. w dniu 23 lipca 2013r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc właścicielem firmy (...) z siedzibą w P. doprowadził K. G. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie

2200 zł w postaci pieniędzy tytułem sprzedaży mu polisy (...) o nr (...) w (...) z siedzibą w W. poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania poprzez brak uiszczenia I i II raty składki w w/ w towarzystwie ubezpieczeniowym pobranej od pokrzywdzonego, na szkodę K. G., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazanym w okresie ostatnich 5 lat wyrokiem za przestępstwa podobne i na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 12 maja 2014 roku sygn. akt II K 123/13 odbył karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 13 kwietnia 2015 roku do 27 kwietnia 2015 roku oraz w okresie od 27 kwietnia 2015 roku do 13 października 2015 roku.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

III. w dniu 02 sierpnia 2013r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc właścicielem firmy (...) z siedzibą w P. doprowadził M. P. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 548,15 zł w postaci pieniędzy tytułem sprzedaży mu polisy (...) o nr (...) w (...) z siedzibą w W. poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania poprzez brak uiszczenia I raty składki w w/w towarzystwie ubezpieczeniowym pobranej od pokrzywdzonego, na szkodę M. P., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazanym w okresie ostatnich 5 lat wyrokiem za przestępstwa podobne i na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 12 maja 2014 roku sygn. akt II K 123/13 odbył karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 13 kwietnia 2015 roku do 27 kwietnia 2015 roku oraz w okresie od 27 kwietnia 2015 roku do 13 października 2015 roku.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

IV. w dniu 12 sierpnia 2013r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc właścicielem firmy (...) z siedzibą w P. doprowadził C. R. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 394 zł w postaci pieniędzy tytułem sprzedaży mu polisy (...) o nr (...) w (...) z siedzibą w W. poprzez wprowadzenie ją w błąd co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania poprzez brak uiszczenia I raty składki w w/w towarzystwie ubezpieczeniowym pobranej od pokrzywdzonej, na szkodę C. R., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazanym w okresie ostatnich 5 lat wyrokiem za przestępstwa podobne i na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 12 maja 2014 roku sygn. akt II K 123/13 odbył karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 13 kwietnia 2015 roku do 27 kwietnia 2015 roku oraz w okresie od 27 kwietnia 2015 roku do 13 października 2015 roku.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

V. w dniu 21 maja 2013r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc właścicielem firmy (...) z siedzibą w P. doprowadził P. Ł. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 1129 zł w postaci pieniędzy tytułem sprzedaży mu polisy (...) o nr (...) w (...) z siedzibą w W. poprzez wprowadzenie ją w błąd co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania poprzez brak uiszczenia I raty składki w w/w towarzystwie ubezpieczeniowym pobranej od pokrzywdzonej, na szkodę P. Ł., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazanym w okresie ostatnich 5 lat wyrokiem za przestępstwa podobne i na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 12 maja 2014 roku sygn. akt II K 123/13 odbył karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 13 kwietnia 2015 roku do 27 kwietnia 2015 roku oraz w okresie od 27 kwietnia 2015 roku do 13 października 2015 roku.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

VI. w dniu 3 kwietnia 2013r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc właścicielem firmy (...) z siedzibą w P. doprowadził H. Ś. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 858 zł w postaci pieniędzy tytułem sprzedaży mu polisy (...) o nr (...) w I. z siedzibą w W. poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania poprzez brak uiszczenia I składki w w/w towarzystwie ubezpieczeniowym pobranej od pokrzywdzonego, na szkodę H. Ś., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazanym w okresie ostatnich 5 lat wyrokiem za przestępstwa podobne i na podstawie

wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 12 maja 2014 roku sygn. akt II K 123/13 odbył karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 13 kwietnia 2015 roku do 27 kwietnia 2015 roku oraz w okresie od 27 kwietnia 2015 roku do 13 października 2015 roku.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

VII. w dniu 14 sierpnia 2013r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc właścicielem firmy (...) z siedzibą w P. doprowadził M. W. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 117 zł w postaci pieniędzy tytułem sprzedaży mu polisy (...) o nr (...)w (...) z siedzibą w W. poprzez wprowadzenie ją w błąd co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania poprzez brak uiszczenia I raty składki w w/w towarzystwie ubezpieczeniowym pobranej od pokrzywdzonego, na szkodę M. W., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazanym w okresie ostatnich 5 lat wyrokiem za przestępstwa podobne i na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 12 maja 2014 roku sygn. akt II K 123/13 odbył karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 13 kwietnia 2015 roku do 27 kwietnia 2015 roku oraz w okresie od 27 kwietnia 2015 roku do 13 października 2015 roku.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

VIII. w dniu 18 czerwca 2013r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc właścicielem firmy (...) z siedzibą w P. doprowadził K. P. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 496 zł w postaci pieniędzy tytułem sprzedaży jej polisy(...) nr (...) w (...) z siedzibą w W. poprzez wprowadzenie ją w błąd co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania poprzez brak uiszczenia I raty składki w w/w towarzystwie ubezpieczeniowym pobranej od pokrzywdzonej, na szkodę K. P., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazanym w okresie ostatnich 5 lat wyrokiem za przestępstwa podobne i na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 12 maja 2014 roku sygn. akt II K 123/13 odbył karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 13 kwietnia 2015 roku do 27 kwietnia 2015 roku oraz w okresie od 27 kwietnia 2015 roku do 13 października 2015 roku.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

IX. w dniu 18 lipca 2013r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc właścicielem firmy (...) z siedzibą w P. doprowadził M. C. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 390 zł w postaci pieniędzy tytułem sprzedaży mu polisy (...) o nr (...) w (...) z siedzibą w W. poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania poprzez brak uiszczenia I raty składki w w/w towarzystwie ubezpieczeniowym pobranej od pokrzywdzonego, na szkodę M. C., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazanym w okresie ostatnich 5 lat wyrokiem za przestępstwa podobne i na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 12 maja 2014 roku sygn. akt II K 123/13 odbył karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 13 kwietnia 2015 roku do 27 kwietnia 2015 roku oraz w okresie od 27 kwietnia 2015 roku do 13 października 2015 roku.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

X. w dniu 19 sierpnia 2013r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc właścicielem firmy (...) z siedzibą w P. doprowadził M. U. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 331 zł w postaci pieniędzy tytułem sprzedaży mu polisy (...) o nr (...) w (...) z siedzibą w W. poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania poprzez brak uiszczenia I raty składki w w/w towarzystwie ubezpieczeniowym pobranej od pokrzywdzonego, na szkodę M. U., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazanym w okresie ostatnich 5 lat wyrokiem za przestępstwa podobne i na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 12 maja 2014 roku sygn. akt II K 123/13 odbył karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 13 kwietnia 2015 roku do 27 kwietnia 2015 roku oraz w okresie od 27 kwietnia 2015 roku do 13 października 2015 roku.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

XI. w dniu 14 sierpnia 2013r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc właścicielem firmy (...) z siedzibą w P. doprowadził D. N. (1) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 202 zł w postaci pieniędzy tytułem sprzedaży mu polisy (...) o nr (...) w (...) z siedzibą w W. poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania poprzez brak uiszczenia I raty składki w w/w towarzystwie ubezpieczeniowym pobranej od pokrzywdzonego, na szkodę D. N. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazanym w okresie ostatnich 5 lat wyrokiem za przestępstwa podobne i na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 12 maja 2014 roku sygn. akt II K 123/13 odbył karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 13 kwietnia 2015 roku do 27 kwietnia 2015 roku oraz w okresie od 27 kwietnia 2015 roku do 13 października 2015 roku.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach I-XI części wstępnej wyroku, przy przyjęciu, że działał w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk, a każdy z tych czynów wyczerpuje znamiona przestępstw z art. 286 § 1 kk i za to na mocy art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył oskarżonemu jedną karę 3 lat pozbawienia wolności.

Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi.

Apelację osobistą od wyroku wniósł oskarżony wskazując, że wymierzona mu kara jest zbyt surowa. Oskarżony wskazał nadto, że brak wpłaty nie był celowy ale wynikał z naliczeń zniżek, ponadto wpadł w długi. Podkreślił że żaden z klientów nie dostał monitów a od czasu zdarzeń upłynęło 5 lat. Podkreślił, że zdarzenia te miały miejsce jeszcze zanim był karany.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się skuteczna o tyle, że nie przesądzając w niczym sposobu ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy, ani też oceny dowodów, stwierdzić należy, iż zaskarżony wyrok – z uwagi na nie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, które skutkowały przedwczesnymi ustaleniami faktycznymi – musiał zostać uchylony, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania, celem powtórzenia przewodu sądowego w całości.

W ocenie Sądu Okręgowego sprawa niniejsza nie dojrzała do rozstrzygnięcia merytorycznego, albowiem analiza przeprowadzona przez Sąd I instancji oparta została na niepełnym materiale dowodowym, co uniemożliwiło tym samym pełną i poprawną ocenę zebranych dowodów i wydanie prawidłowego orzeczenia w przedmiocie winy oskarżonego.

Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych w zakresie winy oskarżonego wskazał na wszystkie dowody przeprowadzone w trakcie postępowania, wskazując na ich wzajemną korelację. Należy jednak zauważyć iż ocena taka, jak i ustalenia faktyczne, częściowo są niezasadne, zaś w zakresie ustalenia zamiaru oskarżonego nie poczyniono de facto żadnych ustaleń.

Należy zauważyć iż w zakresie czynu zarzucanego w punkcie VII oraz XI ustalenia faktyczne są błędne. W dniu 14 sierpnia 2013 r. została opłacona przez D. N. (2) polisa (...) o nr (...) – pierwsza rata w kwocie 312 zł (zeznania D. N. (1) karta 118). Dotyczyła samochodu F. (...) o nr rej (...). Samochód ten następnie w dniu 15 grudnia 2013 r. został sprzedany M. W. i Z. W. (umowa karta 99). Z zeznań M. W. nie wynika by opłacała ona jakąkolwiek składkę OC (karta 95). Z zestawienia dołączonego do zawiadomienia o przestępstwie (karta 5) wynika, iż jakaś wpłata była, przy czym numer pod którym widnieje - (...) wskazywałby, iż najprawdopodobniej był to aneks do wcześniejszej polisy, a na pewno nie była to polisa o numerze (...) jak wskazano w zarzucie nr VII. Ponadto wpłata taka i polisa czy aneks nie mogły być zawarte i wpłacone w dniu 14 sierpnia 2013 r. skoro samochód został sprzedany w dniu 15 grudnia 2013 r.

Podobnie w zakresie czynów zarzucanych w punktach III, IV oraz X błędnie wskazano sumy które miały być wpłacone czy też daty.

W tej sytuacji stwierdzić należy, iż wyrok zapadł z obrazą art. 392 § 1 k.p.k. jako że na rozprawie w dniu 20 grudnia 2018 r. Sąd wskazał iż bezpośrednie przeprowadzenie dowodu z zeznań wszystkich świadków nie jest niezbędne, podczas gdy w istocie zeznania świadków były niezbędne dla stwierdzenia wskazanych wyżej okoliczności, zaś obraza przepisów postępowania niewątpliwie miała wpływ na treść wyroku.

W zarzutach aktu oskarżenia błędnie wskazano, iż oskarżony czynów dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazanym w okresie ostatnich 5 lat wyrokiem za przestępstwa podobne i na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 12 maja 2014 roku sygn. akt II K 123/13 odbył karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 13 kwietnia 2015 roku do 27 kwietnia 2015 roku oraz w okresie od 27 kwietnia 2015 roku do 13 października 2015 roku. Oskarżonemu zarzucono popełnienie czynów, które miały być popełnione w okresie od 3 kwietnia 2013 r. do 14 sierpnia 2013 r., więc **przed** odbyciem kary pozbawienia wolności – wyrok karta 162. Na marginesie błędnie w akcie oskarżenia podano sygnaturę wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 12 maja 2014 roku bowiem nosi on sygnaturę akt II K 1129/13.

Sąd dostrzegł powyższe uchybienie, tym niemniej w wyroku zmienił jedynie kwalifikację czynów oskarżonego a nie wyeliminował z opisu czynów wadliwie wskazanej okoliczności popełnienia czynów w warunkach powrotu do przestępstwa.

Sąd nadto błędnie wskazał, że wobec oskarżonego wcześniej zapadały wyroki i wymierzone kary nie spełniły swych celów, podczas gdy wobec oskarżonego zadał pierwszy wyrok w dniu 18 kwietnia 2013 r. – sygn. VI K 471/12 – karta 192, zaś następne zapadały począwszy od 2014 roku zatem po datach wskazanych w zarzutach.

Kolejnym mankamentem wyroku jest ocena treści wyjaśnień oskarżonego w kontekście wypełnienia znamion przestępstwa oszustwa. Sąd wskazał, że oskarżony słuchany w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że jest właścicielem firmy (...) z siedzibą w P.. Zawarł umowę ubezpieczenia na rzecz do (...) z siedzibą w W. w 2012 roku do 2015 roku. Firma ta rozwiązała z nim umowę z powodu nie przekazywania składek. Nie pamiętał dlaczego nie przekazywał pobranych od klientów składek (karta 134).

Należy jednak wskazać, iż dla zaistnienia przestępstwa oszustwa niezbędne jest ustalenie, iż oskarżony świadomie z taki zamiarem działał i zamiar ten istniał przed wprowadzeniem pokrzywdzonego w błąd.

Przyjmuje się w orzecznictwie, iż „oszustwo jest występkiem umyślnym zaliczającym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku występkę z art. 286§1 k.k. jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca podejmując działania musi mieć wyobrażenie pożądanej dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania, co wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni winien zatem obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do jego zrealizowania. Sprawca musi chcieć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 grudnia 2018 r. sygn. II Aka 103/2018) nadto „elementy przedmiotowe bowiem tego przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. muszą mieścić się w świadomości sprawcy i być objęte jego wolą.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 grudnia 2018 r. sygn. II Aka 421/18).

Oskarżony w swych wyjaśnieniach tylko lakonicznie odniósł się do kwestii braku przekazania wpłat na polisy OC które uzyskał, jednakże z informacji Towarzystwa (...) nie wynikają kwestie dotyczące zamiaru oskarżonego a jedynie fakt nierozliczenia się z części składek. Z informacji tej wynika zresztą zupełnie inna kwota składek, jak i podano inną liczbę wpłat, która nie została przekazana, zaś zupełnie nie wiadomo czemu organ prowadzący postępowania przygotowawcze wytypował tylko te czyny, które znalazły się opisane w zarzutach, a które stanowiły połowę zdarzeń opisanych w zawiadomieniu (karta 5). Mając na uwadze, iż współpraca Towarzystwa (...) z oskarżonym miała

mieć miejsce od dłuższego czasu a oskarżony wskazał, iż zawarł znaczną ilość umów ubezpieczenia koniecznym jest ustalenie czy w zakresie zarzucanych czynów oskarżony działał z zamiarem oszustwa i wykluczenie by inne czynniki spowodowały nieprzekazanie składek.

Ponadto z zawiadomienia Towarzystwa (...) wynika, iż właścicielem pieniędzy pochodzących z opłacenia składek był (...), zaś oskarżony je tylko przekazywał, co wskazywałaby, iż umowy ubezpieczenia zostały skutecznie zawarte, zatem szkoda w postaci ewentualnego wyłudzenia kwoty stanowiącej opłacenie polisy powstawałaby na szkodę Towarzystwa (...) a nie osób zawierających umowę, bowiem z ich punktu widzenia osiągnięty byłby skutek jaki zamierzali osiągnąć, a więc skuteczne zawarcie umowy ubezpieczenia.

Powyżej wskazane mankamenty spowodowały konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku, celem powtórzenia przewodu sądowego w całości.

Należy podkreślić, że Sąd prowadząc postępowanie karne jest zobowiązany badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a nadto wyjaśnić wszelkie istotne okoliczności sprawy (art. 366§1 k.p.k.), a w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody, ocenione swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wydać orzeczenie (art. 7 k.p.k.). Należy zaznaczyć, iż swobodna ocena dowodów jako jedna z naczelnych zasad prawa procesowego, u podstaw której leży zasada prawdy materialnej, nakazuje, aby Sąd oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na postawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem jednakowoż wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związany żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1997r. sygnatura akt V KKN 58/97; Prok. i Pr. 1997/11/1).

Konkluzje Sądu I instancji dotyczące oceny materiału dowodowego stąd też muszą być zatem uznane za przedwczesne, bowiem twierdzenie takie dopuszczalne i uprawnione byłoby w sytuacji przeprowadzenia wszystkich dowodów pozwalających na wyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy, ich wzajemnej konfrontacji i oceny zgodnej z treścią art. 7 k.p.k. a więc uwarunkowanej zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego oraz wskazaniami wiedzy.

Powyższe przyczyny spowodowały iż Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego przekazał Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd przeprowadzi pełne postępowanie dowodowe, w szczególności podejmie próby wyjaśnienia wskazanych wyżej okoliczności.

Nie przesądzając rozstrzygnięcia co do winy oskarżonego należy stwierdzić, iż właściwie zgromadzony materiał dowodowy powinien być przez Sąd poddany wnikliwej ocenie, zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów i zasadami logicznego rozumowania, pozwalającej na ustalenie bądź wykluczenie istnienia przesłanek odpowiedzialności oskarżonego w zakresie zarzucanego mu przestępstwa.

Przeprowadzając postępowanie dowodowe Sąd Rejonowy winien poddać wnikliwej analizie treść wyjaśnień oskarżonego, starając się zweryfikować je w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy, mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy, a następnie poczynić właściwe ustalenia faktyczne i w zależności od tych ustaleń wypowiedzieć się w przedmiocie winy bądź niewinności oskarżonego, a uznając oskarżonego winnym wymierzyć stosowną karę.